

Statsrevisorerne ellers have ladet sig nøie med blot at tage et Forbehold i Betænkningen, uden at gjøre udtrykkelig Indstilling derom. I saa Henseende have Statsrevisorerne for det foreliggende Regnskabsaar kun fulgt en Praxis, der er ligesaa gammel som den Instrux, der er givet Statsrevisorerne fra Rigsdagens Side. Vrede Medlemmer ville nemlig ved at se efter i Betænkningen, som den 9de September 1868 er afgiven over Statsregnskabet 1866—67, finde, at der udtrykkelig er sagt i Forordet, Side IV.: „For adskillige Punkters Bedkommende ville yderligere Oplysninger være at søge af Statsrevisionen for 1867—68, hvor imidlertid Sagen ikke er affluttet i det foreliggende Regnskab, og derfor af sig selv vil komme til at foreligge ogsaa ved det næste, har man ikke anset det nødvendigt at foreslaa Rigsdagen at tage det Forbehold, der ligger i en Sags Henvisning til det følgende Aars Statsrevision. Denne er derfor kun foreslaaet i saadanne Tilfælde, hvor Sagen ellers maatte anses for endelig afgjort. Dette er den Opfattelse, som allerede dengang blev gjort gjældende, og mod hvilken vi ikke tro, at der hidtil fra Rigsdagens Side er gjort nogen Indvending. Den har, saa vidt jeg veed, bestandig senere fulgt af Statsrevisorerne. Naar nu Ordføreren for Udvalget mener, at det vil være det Korrekteste, hvor det er klart, at Overskridelsen allerede har fundet Sted i det paagjældende Regnskabsaar, at der gjøres Indstilling derom, og naar Rigsdagen tiltræder denne Opfattelse, er det selvfølgelig, at Statsrevisorerne for Fremtiden ville ændre deres Praxis i Overensstemmelse dermed. Der er vistnok formelt en Del, der kan tale derfor, skjøndt man fra den anden Side dog vel maatte kunne sige, at et Forbehold, der var taget i Betænkningen, kunde give nogen Ret til at komme tilbage til Posten i det følgende Aar, naar i det Hele Udgiftsposten da affluttes. Hvor den endelige Overskridelse træder frem, maatte Udgiften ligge for som en Helhed, og ikke blot den Del deraf, som falder paa det enkelte Aar. Kunde Udgiften derimod ikke antages at ville komme igjen i et følgende Aar, maatte der naturligvis tages et Forbehold i en særlig Indstilling, saaledes som det f. Ex. er stet paa en enkelt Post i Betænkningen over Statsregnskabet for 1880—81, nemlig angaaende Amtmandsholigen paa Færøerne, idet man ikke vidste, om Summen vilde komme igjen i det følgende Aar. Der mente man derfor at skulle udtrykkelig gjøre Indstilling, men det er, som sagt, en Sag, i hvilken Statsrevisorerne selvfølgelig ganske skulle rette sig efter, hvad Rigsdagen finder rigtigt.

Ved enkelte Poster under Krigsministeriet er der anset over, at Statsrevisorerne have betragtet dem som kalkulatoriske, uagtet de ifølge deres Natur ikke kunde være det. Med Hensyn til Bestemmelsen af, hvad der er kalkulatorisk, har man før sagt her i Thinget, at en Post ikke kunde være kalkulatorisk, undtagen den var betegnet saaledes i selve Finantsloven; men ved at gjenemgaa denne Lov vil man se, at dette ikke kan overholdes. Der er flere Poster paa Finantsloven, som ifølge hele deres Natur maa være kalkulatoriske, ff. Ex. netop under Krigsministeriet de Poster, der angaa Naturalforplejningen til Mandstabet, Heste og saa fremdeles. Der staar ikke opført, at de ere kalkulatoriske, men desuagtet maa de naturligvis være det efter de væsende Præfer. Det kan ikke være Andet, end at det tilbels maa bero paa et Skjøn, hvorvidt en Post saaledes kan være kalkulatorisk eller ikke; nogen Veiledning i saa Henseende vilde iøvrigt ogsaa Anmærkningerne til Finantsloven kunne give. Angaaende de særlig fremdragne Poster under Krigsministeriet har det gjentagne Gange i de foreløbne Aar af Statsrevisorerne været fremhævet, at Overskridelserne, der kunne forklæres af Posternes meget kalkulatoriske Karakter, og man vil ikke kunne nægte, at en stor Del af de enkelte Veløb, som staa derpaa, ere fremkomne med Lovbestemmelser, som Ministeriet maa følge; men paa den anden Side kan det neppe heller negtes, at der ogsaa er endel Poster, som fremkomme ifølge en fri Beslutning af Ministeren, og forsaavidt kan det nok siges, at Posterne ikke ere kalkulatoriske. Det er en Selvfølge, at ogsaa her vil Rigsdagens Beslutning blive bindende for Statsrevisorerne, og at selv blotte Udtalelser i Betænkningerne ville stærke Opmærksomheden derfor. Paa flere Punkter har Udvalget søgt at staffe Oplysninger, som Statsrevisorerne ikke have formaat at bringe tilveie. Det er Noget, man naturligvis meget maa paastjønne, og, forsaavidt Udvalget ikke har kunnet fremstafte dem, maa man i Overensstemmelse med det haabe, at Rigsdagen vil gjøre det, thi Rigsdagen har gennem sin Bevillingsmyndighed et anderledes stærkt Middel til at faae saadanne Oplysninger frem end Statsrevisorerne, hvis Indstillinger i det Høieste kunne gaa ud paa, at en Post ikke passerer, en Indstilling, som det desværre har viist sig ikke altid har havt den Kraft, man kunde ønske.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Hvad angaar Statsrevisionens og Udvalgets Indstillinger angaaende Theatrets Budget, saa skal jeg opsætte Omtalen deraf indtil vi komme til den